

רע"פ 1625/15 - פלונית נגד פלונית

בבית המשפט העליון

רע"פ 1625/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקשת:

פלונית

נ ג ד

המשיבה:

פלונית

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 3.2.2015, בעפ"ק 57381-06-14, שניתן על-ידי כב' השופטים: א' טל - נשיא; ד' מרשק מרום; ש' בורנשטיין

בשם המבקשת:

עו"ד יגאל מזרחי

בשם המשיבה:

עו"ד דורית דרמן

החלטה

*

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים: א' טל - נשיא; ד' מרשק מרום; ש' בורנשטיין), בעק"פ 57381-06-14, מיום 3.2.2015, בגדרו נדחה ערעורה של המבקשת על הכרעת דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט א' הימן - סג"נ), בק"פ 57690-11-11, מיום 25.5.2014, והתקבל חלקית ערעורה של המבקשת, באשר להוצאות שנפסקו נגדה.

2. המבקשת הגישה, ביום 31.1.2013, קובלנה פלילית נגד המשיבה, אשר עילתה עבירה של לשון הרע, לפי סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965; ועבירה של פגיעה בפרטיות, לפי סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981, וזאת על רקע פרסום ידיעה שייחסה למשיבה, **שיש בה משום פגיעה במבקשת. מן עובדות הקובלנה עולה, כי המבקשת היא בת זוגו של בעלה לשעבר של המשיבה (להלן: ש' או בן הזוג). המבקשת וש' מתגוררים בקיבוץ יחד עם בנם המשותף, וכן עם בנם המשותף של המשיבה וש' מנישואיהם. המשיבה, אף היא, גרה בקיבוץ המשיבה, כך עולה מן הקובלנה, הגישה, ביום 2.11.2010, בקשה לבית משפט השלום ברמלה, למתן צו למניעת הטרדה מאיימת נגד המבקשת (להלן: הבקשה למתן הצו). באותה בקשה, כך צויין, טענה המשיבה, בלא קשר לעניין נושא הבקשה, כי המבקשת "גנבה זרע" מש', ועל-ידי כך אילצה אותו לגדל עמה את בנם המשותף, וכן תוארה המבקשת כ"בחורה ברמה נמוכה". לאחר דיון בבקשת המשיבה, אשר בפרוטוקול שלו נרשם כי הוא "בדלתיים סגורות", נטען בקובלנה, כי המשיבה מסרה עותק של הפרוטוקול לאביו של ש', ולאחר זאת הפיצה את תוכן הדיון בפני מזכיר הקיבוץ.**

3. בית משפט השלום (כב' השופט א' הימן - סג"נ) זיכה את המשיבה מן המיוחס לה בקובלנה. נקבע, תחילה, כי בטעות סבר בא-כוחה של המבקשת, כי הדיון בבקשה למתן הצו היה חסוי, וכי טעות זו נבעה מן הכיתוב השגוי, בדבר "דלתיים סגורות", על גבי פרוטוקול הדיון בבקשה, אשר מקורו "בעניין בנאלי שבא על תיקונו בסופו של דבר". בהקשר לכך, הבהיר השופט הימן, כי "על מנת שדיון משפטי יתנהל בדלתיים סגורות, יש צורך בבסיס חוקי לקבוע זאת", ובנידון דיון, אין כל בסיס חוקי מעין זה. עוד נקבע, כי טענותיה של המשיבה בבקשה למתן הצו, חוסים תחת המעטה של חסינות או הגנה מוחלטת, ולכן אין בפרסומן, על-ידי המשיבה, כדי לשמש עילה בהליך כלשהו נגדה. בבחינת למעלה מן הצורך, ובהתייחס לתוכן הדברים שפרסמה המשיבה, קרי לטענה כי המבקשת "גנבה את זרעו" של ש', ציין השופט הימן, כי הוא מקבל את גרסתה של המשיבה, לפיה היא שמעה את הדברים מפי ש' בעצמו, בשיחה שבה נכחו לפחות שניים מבין חברי הקיבוץ, ובכך "ממילא נשמט היסוד הרעוע של קובלנה זו". ביחס למכלול העדויות שנשמעו בפניו, קבע השופט הימן כי עדותה של המשיבה היתה מהימנה, קוהרנטית, והגיונית ביותר, שעה שעדויותיהם של המבקשת וש' אופיינו בהתחמקויות רבות המצביעות על אי מהימנותם. לאחר זאת, השית השופט הימן על המבקשת הוצאות בסך 50,000 ₪ לתשלום למשיבה; ו-30,000 ₪ לתשלום לאוצר המדינה, תוך שהוא מציין כי ההוצאות מושתות בגין עלויות ההגנה של המשיבה, וכן "בגין ניהול הליך מיותר לחלוטין, שאינו ממין העניין ואשר כל כולו בא במקרה הטוב משום טעויות משפטיות [...] ובמקרה אחר, רע ביותר, מתוך שימוש לרעה בהליך שיפוטי דרסטי". יצוין, כי בפתח דבריו, הביע השופט הימן מורת רוח מקיומו של הליך הקובלנה הפלילית באשר הוא, בצינו, בין היתר, כי מדובר בהליך פלילי פרטי ודרסטי, אשר משמש בעלי דין "כדרך קלה, זולה, ופשוטה, לעקוף את ההליך האזרחי".

4. המבקשת ערערה על פסק דינו של בית משפט השלום, לבית המשפט המחוזי. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור לעניין הכרעת הדין, בצינו כי "איננו מתייחסים לקביעות העובדתיות שנקבעו בבית משפט קמא". אשר להוצאות שהושתו על המבקשת, נקבע כי, בהסכמת הצדדים, יופחתו ההוצאות לטובת המשיבה לסכום של 15,000 ₪, ואילו ההוצאות לטובת אוצר המדינה יבוטלו כליל. יצוין, כי בפרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי (להלן: הפרוטוקול), בעמ' 7, נכתב, בהאי לישנא:

"ב"כ [המבקשת]: [המבקשת] מסכימה לדחיית הערעור כלפי הכרעת הדין אך מבקשת שבית המשפט יקבע כי הוא, כערכאת ערעור, אינו מאמץ הקביעות העובדתיות שנקבעו על-ידי בית משפט [השלום], וזאת לאור העובדה כי הערעור נדחה מבלי לדון בו לגופו.

ב"כ המשיבה: המשיבה מסכימה לדחיית הערעור ולקביעה בפסק הדין שבית המשפט הזה, כערכאת ערעור, אינו מתייחס לקביעות העובדתיות שנקבעו על-ידי בית משפט [השלום], וזאת לאור העובדה כי הערעור נדחה מבלי לדון בו לגופו.

ב"כ הצדדים: אנו מקבלים את הצעת בית המשפט לפיה יבוטלו ההוצאות שנקבעו לטובת אוצר המדינה וההוצאות לטובת המשיבה יעמדו על סכום של 15,000 ₪.

הבקשה לרשות ערעור

5. הבקשה לרשות ערעור שלפניי, נשענת על שני אדנים. האחד, הינו השגת המבקשת על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בגדרי השגה זו, טוענת המבקשת כי שגה בית המשפט המחוזי, שפסק בסוגייה בניגוד להסכמת הצדדים, ובהיעדר נימוק של ממש, ובעיקר אמורים הדברים לגבי פסיקת ההוצאות "האסטרנומיות" על-ידי בית משפט השלום, שתכליתן "לשרת אג'נדה, המתנגדת נחרצות להגשת קובלנות פרטיות". האדן השני, נסוב על בקשתה של המבקשת לתיקון פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי, אשר נדחתה בהחלטה, מיום 27.2.2015 (כב' הנשיא א' טל). לשיטתה של המבקשת, הפרוטוקול אינו משקף כהלכה את מהלך הדיון, באשר נוסח הדברים להם הסכימו באי-כוחה של המבקשת במהלך הדיון, נמחק ותוקן. בפרט, טוענת המבקשת כי הסכמתה ניתנה בתנאי שיצוין בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, כי הוא "אינו מאמץ" את הקביעות העובדתיות של בית משפט השלום, להבדיל מן האמירה, כי הוא "אינו מתייחס" אליהן, אשר הופיעה בפסק הדין בסופו של דבר.

בד בבד, הגישה המבקשת בקשה לעיכוב ביצוע תשלום ההוצאות לטובת המשיבה, אשר הופחתו בבית המשפט המחוזי ל-15,000 ₪. לבקשה זו אדרש בהמשך.

תגובת המשיבה לבקשה לרשות ערעור

המשיבה התבקשה בהחלטתי, מיום 9.3.2015, להגיב לבקשה לרשות ערעור, ובכלל זאת, לנושא תיקון פרוטוקול הדיון, ולבקשה לעיכוב ביצוע תשלום ההוצאות. המשיבה טוענת בתגובתה, כי הגשת הקובלנה מהווה ניצול לרעה של הליכי משפט, בהיותה "אך כלי נוסף באמצעותו השניים - המבקשת ובן הזוג - הולמים עוד ועוד שוב ושוב במשיבה". אשר לתיקון פרוטוקול הדיון, טוענת המשיבה, כי תכלית דרישה זו של המבקשת, היא לבטל את הקביעות העובדתיות הנובעות מן הפרוטוקול, "לצורך המשך התביעה האזרחית המקבילה-הזהה של המבקשת כנגד המשיבה". בהתייחס לבקשה לעיכוב ביצוע, טוענת המשיבה, כי התשלום המבוקש בעיכוב הביצוע, הוא זה אשר הוסכם במסגרת פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ואין כל סיבה, אפוא, לעכבו. לבסוף, נטען כי הבקשה אינה מעוררת כל שאלה עקרונית הנוגעת לכלל הציבור.

6. לאחר שבחנתי את הבקשה לרשות ערעור שלפניי, ואת הנספחים הרבים הנלווים לה, הגעתי לכלל מסקנה כי היא אינה עונה על אמות המידה שנקבעו בפסיקתו של בית משפט זה, למתן רשות ערעור "בגלגול שלישי". הבקשה אינה מעוררת כל שאלה משפטית החורגת מעניינם של הצדדים לבקשה, אשר לה השלכה משפטית רחבת היקף וכבדת משקל, ולא גלום בה חשש כי נגרם למבקשת אי-צדק חמור, או עיוות דין מהותי (רע"פ 2450/15 אזרזר נ' מדינת ישראל (15.4.2015); רע"פ 2368/15 יפה נ' מדינת ישראל (14.4.2015); רע"פ 2278/15 בר נ' מדינת ישראל (14.4.2015)). מטעם זה, כשלעצמו, דין הבקשה לרשות ערעור להידחות.

7. אוסיף למעלה מן הצורך, כי גם לגופו של עניין לא מצאתי ממש בטענותיה של המבקשת. אכן, הטלת הוצאות על בעל דין במשפט פלילי, כאשר אין הצדקה כלכלית לכך, תיעשה במקרים חריגים בלבד (השוו: רע"פ 5399/10 סלאמה נ' מדינת ישראל, פס' א' לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין (29.11.2010)), ואולם, משהסכימו הצדדים לתשלום הוצאות אלו במסגרת פסק דינו של בית המשפט המחוזי, מתייתר הצורך לדון בסוגיית הטלת ההוצאות, שנעשתה בידי בית משפט השלום.

8. אשר לטענה בדבר תיקון הפרוטוקול, לא מצאתי מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי בנושא זה. בית המשפט המחוזי ציין במפורש, כי לאחר עיון בפרוטוקול; בבקשה לתיקונו; בתגובת המשיבה; ובתגובת המבקשת לתגובת המשיבה, הוא מצא כי "הפרוטוקול משקף נכונה את מהלך הדיון", ובכך בא עניין זה לידי סיום. יש להזכיר, בהקשר זה, את הכלל המופיע בסעיף 139 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, שלפיו:

"פרוטוקול ישמש ראיה לכאורה למהלך המשפט, אולם בערעור באותו ענין אין לטעון נגד דיוקו של הפרוטוקול ואין להביא ראיות לטעות בו, אלא ברשות בית המשפט שלערעור."

במילים אחרות, הסעיף קובע כי טענת בעל דין בדבר אי-דיוקים בפרוטוקול, אינה יכולה לשמש כטענה בערעור על פסק הדין, אלא אם ניתנה רשות מפורשת לכך מאת בית המשפט הדן בערעור (להרחבה בעניין זה, ראו: גבריאל הלוי תורת הדיון הפלילי כרך ב 599-600 (2011)). בנידון דידן, לא מצאתי כל טעם המצדיק מתן רשות מעין זו, לאחר שבית המשפט המחוזי דן בבקשה לתיקון הפרוטוקול ודחה אותה לגופו של עניין.

9. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

לפיכך, מתייתר הצורך לדון בבקשה לעיכוב ביצוע תשלום ההוצאות, ועל המבקשת לשלמן לאלתר למשיבה.

ניתנה היום, ל' בניסן התשע"ה (19.4.2015).

ש ו פ ט
